

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Oratio historica de initiis, causis et progressu Confessionis Augustanae et de vita ac laboribus M. Lutheri ...

Selnecker, Nikolaus

Ienae, 1592

Carmen D. Selnecceri

[urn:nbn:de:bsz:31-67808](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-67808)

CARMEN D. SELNECCERI.

1. Decembris 1590. Hildesie in templi
choro publicè recitatum.

Quod felix, quod sit faustum, Te Christe
Redemptor
Auspice, teq. novos, iam fortunãte labores
Huic impendēdos, revocato more, Corona,
Quam sovet Hildesie florens respública
cinctu,

Aggrediemur opus, desideriumq. bonorum
Morigeris animis & honesto implebimus usu,
Qui fuit antè sua Maiorum laude coruscus,
Cum populumq. iuventutemq., senesq. doceret
Hos intra muros, Iustus cui nomen Iona
Augustum, gratumq. pijs, & dulce relatu,
Et cui nemo nisi prosperrima quæq. precatur,
Nemo inquam, nisi sit comes & pars vana malorum.

Christe fave, nostris assistens annue ceptis,
Tu rector, tu director, tu Doctor, & Autor,
Tu vox & sensus, tu cor, tu lingua, caputq. :
Te sine mortiferas labor evanescit in auras,
Et nihil est, nisi nomen iners, & futilis umbra.
Tu faciles tu felices facis ipse labores.
Sic studijs adsis nostris, & flamine sancto
Pectora nostra tuo lustrans diuinitus unge,

D. Iustus
Jonas.

Vt servire tibi discenda docendo queamus,
Sistamurg, hilares ad plenum luce tribunal
Iustitia clarum, nitida pietate paternum.

Dum loquor, exaudi gemitus & vota piorum,
Ipse precum sator es, das qua bona dona petuntur
Et certis ornans inflas suspiria flammis.

Quid referam? duce te venio, mirabile dictu.
Non homini sua nota datur via, functio, vita.
Humana non est opis, arbitrij, volentis
Abdita sed res est divina vocatio certi
Muneris ad catum, proprio quem Christe cruore
Mundasti, quem consortem vis esse bonorum
Partorum nobis aeterno federe cali.

Hac Anathotida referunt oracula vatis,
Et rem quotidie brevis experientia monstrat,
Si modo quis sensus & vita consulat acta;

Qua meditans idem sua verba precantia vates
Fundit, & attrito supplex e pectore mittit:
Corripe me non ex ira, pater optime rerum,
Sit modus in paenis, & non effunde furorem,
Ne peream totus: noli delere precantem:

Sed vice conversa reprimas immanibus ausis
Teq, tuosq, trucidantes, & fulmina stantes,
Qui te non norunt, nec te reverenter adorant,
Qui tibi Christe tuos adimunt petulanter honores,
Quiq, nocere volunt alijs, & sanguine gaudent,
Turturibusq, tuis obsunt, & retia ponunt,
Nos trudent, ludunt, temnunt, ridentq, vorantq.

Jeremias, id
est, excelsus
Dominus

Hac pie sunt magni celsissima vota Propheta,
Qua repetens, quid commemorem vix subvenit agro,
Sunt eadem nostris hoc tempore congrua fatis.
Redde animum, pie Christe, gregi viresq, pusillo.

Sume

Sume animum mens mæsta, tuum sedaq; pavorem:
Scilicet hic status est optandus, & omnibus horis
Cantandus, cum qua recitat sacra pagina, nobis
Eveniunt eadem. Vita hæc est grata Tonanti,
Inq; Deo fortis sic stat fiducia solo,
Adq; Deum supplex se fert oratio solum,
Aq; Deo mens sperat opem certissima solo.

Sic igitur venio novus hospes, & unica spes est
Auxilium Domini, quo vincitur orbis & orbis
Res oculus hæc mira meis, alijsq; videtur,
Sed placeat nobis, quæ sic divina voluntas
Disponit, versatq; suo ducitq; Cylinaro.

Quod Domino placet, id fiat: sunt cætera labe.
Det veniam mihi præsentis sacra concio catus,
Ampla senatorum reverenda fronte corona
Dent veniam reliqui pietatis laude nitentes,
Quiq; favent studijs, & quorum tincta liquoris
Castalio pia labra scatent, Christosq; dicantur.
Eloquar hos quorum iuvat hic meminisse laborum,
Præsertim quos ad motam perduximus, uno
Te duce Christo. Tuo mihi suggere robora flatu.

Lustra decem numero, qua præterière repente,
Norica berga sinu me quando foveret amico,
Et vere patrio puerum: quo tempore vidi,
Vidi præclaros, audivi dotibus amplios,
Præcipuosq; viros, genuit quos Teutonis ora,
E quibus hoc præceptores modo colligo versu,
Culmannum prima baculumq; ducemq; iuventæ,
Quiq; ferebatur multis è gentibus Heidus,
Et schola Ketzmannum quem Laurentina colebat:
Hi mihi numen erant puero: res læta relatu,
Dulce recordari primis ductoris ab annis,

Leonhardum
Culmannum
Sebaldus
Heiden
Ioh. Ketz-
mannus.

Quid

Quid quod ingenuis hac laus est carmine digna,
Conscia mens quam tranquillo sub pectore nutrit,
Quando suos praeceptores venerata Iuuentus
Officij memor est, recolens etate senili
Praeceptoris onus, curas fidosq; labores.
Dispereant Cuculi, quibus hac reverentia friget.

M. Ioh. Rauschacherus. Rauschachere decus patriae, qui Noridos urbis
Erudiens pubem, mihi catcar dulce fuisti,
Te taceam quo iure tibi qua premia solvam,
Quem nisi, vera loquor, studijs tua cura fuisset,
Munere scribarum distractum Curia ferret.
Hec repeto, donec suavis nos copulet hora
Ante Deum toto grates ubi pectore dicam.
Me vidisse etiam lator te summe poeta
Rex vatum, quo non maior iam vivit in orbe,

Helias Eobanus Hefsius. Rex Eobane, gravi cum Carolus ipse sub alis
Exceptus pompa, letam ingrederetur in urbem.
Hieronymus Volfius. Post ea formabas studium celeberrimus ille
Volfius oloquio clarus, linguaq; Pelasga,
Primus in historijs, fidus mihi semper amicus.

Nicolaus Agricola. Agricolam successorem qui sponte vocabat
Conspicuum pietate Virum, suadaq; celebrem,
Prodiit ex horum cœtu schola Noridos ora,

Michaël Rotungus. Aldorsum cui nomen. Erat quoq; nota Rotungi

Ioha. Schönerus. Docta fides, & Schöneri praecleara mathesis,

D. Venceslaus Lincus. Ut taceam plures, in primis sacra professor;

Vite decus vita Theodore & praeo salutis,

Quorum letatur sanctis Ecclesia scriptis.

Horum me memini comitari funera moestum,

Attigerat noni nondum consinia lustris,

Vitus, & uilibus monumentis iuvit ovile,

Cuius pastorem te Christe Redemptor habemus.
 His ego, quos habui caros doctoribus usus
 Wittenberga tuos volui vidisse penates
 Sacratos Christo divini voce Lutheri,
 Atq; Melanthonia celebratos nomine fama,
 Teutonici cum vix essent incendia belli
 Restincta, & passim nostris pax reddita terris.
 Nec mora, me suavi complexus amore Philippus
 Quotidie secum sermonem reddere iussit,
 Et mensa admovit, nocturna & sepe quieti,
 Discebam simul, & multos simul ipse docebam,
 Quorum non pauci testes hinc inde supersunt.
 Mens erat una, vigor studij, concordia vita,
 Praesulis officium Pomerani cura gerebat,
 Hebraea Försterus erat vox vivida lingua.
 Vinsemij, Graecis manabant fontibus undae.
 Monstrabat nitidi Reinholdus sidera caeli,
 Solvebat nodos Marcelli Musa poetis.
 Et magnas operas parvus praestabat Eberus.
 Milichius medicos felix intrabat in hortos,
 Fendius huic aderat venerandus fronte senili.
 Pollebat multa Theodorus Musicus arte,
 Schneidovinus gravis & suavis pia iura docebat;
 Bustius eloquio, vena, virtute vatebat.
 Quis numeret? numero doctorum Zona carebat,
 Dulce sodalitium veri candoris amicum.
 Nondum erat haec facies trux, & miseranda malorum,
 Nondum gliscebant certamina mota parumper,
 Non distracti animi, non pectora servida bile,
 Non suspecta fides, non inconstantia turpis,
 Non deformabat defectio claustra docentum,
 Nec cathedras: nec erant contagia calva per aulas,

D. Martinus
 Lutherus.
 D. Philip.
 Melanthon.

D. Ioh. Bü-
 genhagius
 Pomeranus.
 D. Ioh. För-
 sterus.
 D. Vitus
 Vinsemius
 medicus.
 Erasmus
 Reinholdus
 Iohan. Mar-
 cellus Re-
 giomonta-
 nus.
 Paulus Ebe-
 rus.
 D. Iac. Mili-
 chius.
 D. Fendius.
 D. Sebastia-
 nus Theo-
 doricus.
 V. Vinsemius
 D. Schnei-
 devvein.
 D. Ioach.
 à Beuß.

Pergit scholas nunc diluvio serpentina vasto,
 Ah quas in feces abiecti vivimus? eheu.
 Multa quidem passim tunc mota & sparsa fuerunt,
 Indiguere suo qua zelo, & traduce norma,
 Praesertim cum non esset Dux ipse Lutherus,
 Currus & auriga Israel, quem funere demptum
 Ipsa etiam maesto concordia corde secuta est.
 Talia sed nihil ad nostri iam temporis acta,
 In quibus & pietas, & amor sincera loquendi,
 Credendi recte studium, vitamq; prophanis
 Actibus exemptam sancte & reverenter agendi,
 Et mortem, si quando voles, pie Christe, manendi,
 Decrevit passim: crevit petulantia lingua,
 Scriptorum rabies, vesana calumnia, livor,
 Improbitas morum, divini nausea verbi,
 Perverse novitas doctrina, dira canum vis,
 Grande supercilium, celsis quod nititur aulis,
 Contentus recti, vanog; superbia fastu,
 In prosternendis fera conspiratio veris.
 Certatur passim, nihil edificatur: & actus
 iam Deus est factus; nos quotquot dogmata Christi,
 Qua dedit ipse sui servi sudore Lutheri,
 Afferimus, proclamamur, velut horrida monstra.
 Versificatores multo nos crimine pungunt.
 Caetera turba suis indulget ubiq; magistris.
 Ah quas in feces abiecti vivimus? eheu
 Afficitur nemo, nemo te curat Ioseph,
 Magnates rident, Epicurus pergit in ollis.
 Desino plura loquens iustas cumulare querelas.
 Nunc alia est facies: sit sanè: non tamen usquam
 Nunc alius Deus est: mutari candida nescit,
 Et sincera fides, & religionis elenchus,

*Ac constans innixa suis confessio fulcris.
Quid tum? dispereant, qui recte credere nolunt?
Quid tum? damnentur qui nolunt vivere Christo.
Discedant graviterq; cadant, longeq; recedant,
Vera quibus non est fidei confessio cordi,
Christus habet numerum cœtumq; & castra piorum.
O utinam nemo perit, perat impius omnis
Heu proprio scelere & culpa, sine labe Tonantus.*

*Sed nunc propositum repetens pertexo priora,
Bis quater emensus fuerat sol lumine cyclum,
Me gravis Augusti, te, VVittenberga, relicta,
Aula nitens multo rerum splendore vocabat
Hac mea prima fuit, Dresdamq; vocatio facta est,
Tresq; ministerio consecrabamur, eodem
Tempore, coniunctim Lechnerus, Eberus, & ipse;
Filius Ensiseri mira Dux indole clarus
Nomen Alexandro dederat cui patria virtus
Gaudebat morum me direttore suorum,
Donec ad oëtavum res hac defleëteret annum.
Ille mihi dux carus erat, qui quando superstes
Vixisset, vera non religionis honores
Spurcari passus calvâ modò labe fuisset,
Quæ tamen occultò scelerata fraude latebat,
Serpebatq; suo gangrena ut putrida more,
Vivat Alexander magni pars inclita cœli.*

*Inde paroxysmum cum lingua profana moveret
Aulica flammivomo diroq; calumnia vultu,
Quam pius elector tandem confudit inanem,
Expedienda fuit res hac, veniaq; benigna
Vix impetrato discessu, Norica quando
Bomgartnere senex operas ecclesia scriptis
Offerret bene culta tuis: verum inter eundem
Suscepta est lena nonnullo functiono plausu.*

D. Hieron:
Bomgartner:
Lutheranus.

27

Principio

Illustriff.
Princ. Joh.
Frid. II. &c.

Principe sic optante, iubentēq; : candida Princeps
Iam Friderice, tua res succedebat ab aula :

Quem quia nunc longis custodia detinet annis,
Ex animo tibi, dux, letissima quęq; precamur,
Votaq; quotidie pro te sacramus olympo.

Sis patiens, si vis sapiens & sanctus haberi :
Sis animosus & impavidus, Dominiq; salutem
Expectes : te sperantem non deseret ille.

Crede Deo, perferq; crucem patienter, & ora :
Oranti Deus eventum dabit ipse secundum.

Ira Dei deservescit, nec durat in ævum.

Non est ira hominis, non implacabilis æstus.

Vespere fletus adest & crux, sed sole reverso
Gaudia consurgunt, latantur & omnia rursus.

Hac monuisse sat est, Iena mansisse placebat,

Ni turbas Gottha mutatio dura dedisset :

Ensiser inde sua me dextra, & voce volebat

3. Lipsiacam sano cathedram conscendere verbo.

Quemq; locum Victorinus sedaverat atro
Dogmate Calvinii, purgari luce Lutheri,
Qua Christi vox est, & inexpugnabile verbum.

Illustriff.
Dux Iulius,
&c.

Feci operas, donec Guelforum Iulius arcem

Post cineres patris retinens, exordia regni

Sumeret à pura mox religionis honore,

Ensiserumq; sui Steinbergi voce rogaret

Adrianus
à Steinberg.

Propterea missi Dresdam, gratiq; valentis

Capdore & morum gravitate, leporeq; lingua,

Cui dederat constans Adriani gratia nomen.

Hoc mediante sibi me Dux ad tempus in aulam

4. Ensiseri veniã, multoq; favore locavit.

Iucunda & dulces opera sine fraude vigeant

D Martinus
Chemnicus

Chemnicio presente mihi, socioq; laborum.

Compatrie,

Comptre, fratre, pio fidoq, per omnia Achate,
Et duce consilij. Sed quid mens anxia luget?
Quid monet? & nostros sermones rumpit & arcet?
Ah memini. satis est gemuisse: sed omnia fari
Nil prodest: sibi multa Deus monstranda reservat.
Authores sunt supplicium pro sanguine passi
Effuso: pereat, qui talia perpetrat, omnis:
Hac res causa fuit, me cur Elector ad aras
Lipsenses vellet revocatum lege priore.
Hic rursus sudans tria vita lustra peregi,
Et socios habui caros, partimq, fideles
Inq, sinu partim nutriti nescius angues,
Donec ad extremum fraus uno erumperet ictu.
Præstita multa mihi celebros benefacta piorum,
Temporibus circumspecto moderamine rostra,
Et civis agnosco bonos pietatis amantes
Quorum quinq, dedit numerosa frequentia cætu.
Nulla conveniente sacras reverenter ad ades,
Solis quando die mihi concio habenda dabatur,
Sum memor Augusti: faciebat hic ocia nobis
Talia, Christe, tibi soli sine labe dicata.
Non poterat falli pietas decepta, probata,
Ducta, reducta, suo iam fixo limite constans,
Fidebat nulli, nisi Christi verba fatenti.
Seq, querebatur deceptum (turpe relatu.)
Achirone & iura suis, & sacra professis,
Ut sit, & est factum, fiet reliquisq, deinceps
Quos non præmunit cynosura regula sacra
Divini cælo nobis data regula verbi:
Ille sed avertens magna pietate pericla
Extruxit celsam divini numinis arcem,
(Cui nomen libro concordia calitus orta

5.
Lipha.

Liber Chri-
stianæ Con-
cordiæ in-
iustus,

Indidit:)

6

Indidit:) hac animos in religione serenos
Coniunxit, pacemq; pijs, dextrasq; reduxit?
O Auguste pater patria, tibi gratia quamam?
Quis putet? anne iacet fidei confessio nostra?
Flexibilis num doctrina est, ceu cera liquescens?
Num nihil est, nisi nomen iners, constantia fratrum?
Defecere omnes? animos & hypocrisis omnes
Possidet, & nihil est labor & pia cura Lutheri?
Num ratio reddenda Deo iam tota sepulta est?
Non ita: res aliter. Nubes nunc transcat ista,
Spiritus en malus est in multis saepe prophetis,
Et pereunt multi, multi falluntur ab illis.
Expecta Dominum. Vivit sine tempore Christus,
Vivit in aeternum loca sub se cuncta gubernans.
Ille magistratus cor flectit, iterq; malorum
Destruit, ad fontes revocans armenta salubres.
Si Christus nobis bene faverit, ille manebit
Doctrina splendor, concordia foedere sancto:
Quam quicumq; suo firmarunt nomine, verum
Nunc tollunt, sunt peiores, quam foedus Apella.
Turcave, vel turpi ventosus apostata signo.

Scilicet hinc est causa mei bene nota recessus.
Calvini nomen nunc est pastoribus omen
Active tetrum, passive triste feretrum,
Exiliumve. Dei sed vincat & ipsa voluntas.

6. Huic igitur me sexta senem, tumuloq; propinquum
Christe tuo sistit miranda vocatio ductu.

Septima me lato civem assignabit olympo.
Plura quid his addam? nunc oden Davidis addam.

Psalm. 73. Cuncta licet fremitu rumpantur, & orcus & ortus
Orbis & ardentis totus nos obruat astu,
Nemoq; sit, nostri qui parcat forte misertus,

Attam

Attamen hos superat cunctos ecclesia fluctus,
Et chorus Israel stat fortis ad omnia victor,
Immotus chorus, invictus chorus, omnibus unus
Sufficiens, cunctisq; malis animosior unus,
Is quem nulla potest vis frangere, semper & idem
Viribus in Domino validis & semper adauctis,
In Domino spes est omnis, solamen & omne,
Qui modo corde suo non pessima quaq; volutat,
Is manet, atq; omni vivit sine fine beatus

In mundo sumus in mundo, sed pectore mundo.

Ast ego commotis pedibus, quando ista viderem,
Pene vacillassem, patiens minus atq; fuisset
Dum zelus caperet pectus, dum cura molesta
Me premeret fortunarum, quas impius alto
Fastu & pace sibi tranquilla vendicat ultro.

Corporibus validis incedunt, robore magni
Fortuna tumidi, nulla & discrimina mortis,
Que metuant, cernunt, & firma palatia figunt,
Humanis nixi, magno conamine, castris.
Non, veluti reliqui, quibus infortunia saepe
Occurrunt, conflentantur, miseraq; bonorum
Non ita (felices sibi) conditione premuntur,
Celso se produnt fastu, sublimia flante,
Et quidquid patrant, laudandum est omnibus horis.
Vestis & ipsorum est violentia, & atra tyrannis,
Qua quidquid faciunt id conserta arte tegendum est.
Incedunt quoties, incessus regula nulla est:
Dant flatum, spirant altum, cupiuntq; videri,
Esse volunt primi, digitis quos dicimus, hi sunt,
Ventricibus & tumidis sua verba oracula censent.
Corde quod intus alunt, id nullo examine tentant:
Omnia contemnunt, derident omnia false,

Omnia & extenuant, mendacia plurima fingunt,
Magna loquuntur, magnaq; iactant, magnaq; spirant,
Ore suos ructante dolos, mala maxima neclunt
Quodq; sonant, verum esse volunt, & caelitus ortum,
Magnificum, factis & supplice voce probandum,
Quamvis sit fictum, prorsus, mendaxq; malumq;.

Hinc etiam vulgus, vulgari & peccore nati,
Applaudunt ipsis. Blanda assentatio namq;
Regnat: aquae veluti fundum glomerantur in unum.
Insuper obijciunt: Quis nam, quis forsitan ille est?
Contemnunt omnes, & spernunt munera caeli,
Ponderibusq; pios aequis, aequoq; valore
Exequant rudibus, nulla & pietate probatis.
Hos, aiunt quis curet? & hos num praeserat ullo
Tempore forte Deus? qui sunt, qualesq; videntur?
Sunt miseri, in nostraq; manu, nimiumq; pusilli,
Num Deus hos oculis cernat, spretosve secundet?

Credite mortales, qui talia saepe loquuntur,
Fastu immani, atro, fremitumq; boante barathro.
Hos tenet impietas, scelus intus & incute tetrum.
In mundo sunt felices, & divite vena,
Sunt opulenti & magnifici, rebusq; potentes.

Quid faciam? quid concludam? frustra omnia forsae
Feci, quae feci? quod nulla labe notatur
Cor mihi, quodq; manus iniuria nulla molestat?
Quod laevo saepe meos digitos sine crimine? curne
Sustineo mala? quidve mihi, quid quaso relictum est?
Quotidiè adstigor, mane & mihi poena recurrit,
Sufficit annè meo precium tam triste labori?

Sic ego dixissem fermè in discrimine rerum,
Vt varium vulgus securo peccore censeret,
At sic damnassem censura falsus iniqua,

Magne

Magne Deus, natosq; tuos & cuncta tuorum
Pignora, quiq; ulla celebres aetate fuerunt.
Institui tamen examen meditatus, ut illud
Assequerer, sed vincebat res ardua sensus,
Donec in Augusti penetrarem oracula templi
Sacra Deo, cernens mysteria magna Tonantis,
Et sinem intuerer, casus lugubriter actos,
Interitus reproborum atros & tristia fata,
Anthracas infernum, Ventres Acheronta replentes.

Lubricitate sua turgent, & culminis aura,
In quod eos ponis deiecti protinus omne
Auxilium amittunt, & detruduntur ad imum.
Heu subito percunt, ut dicat quisq; dolendo,
Ille fuit, fuit ille, volens esse omnia solus,
Omnes despexit furiosi fronte cerebri.
Ille ubi nunc? est depositus, vel abiit ad orcum.
Sic percunt stulti sine luce Deoq; frementes.
Et mors est specie tristi cernenda malorum,
Quos scelera abripiunt una scandentia ad umbras
Somnia qua veniunt, abeunt vigilantibus ultrò,
Nilq; suñere: Deus, sic tu res, atq; decorum
Contemptum facis ipsorum: vana omnia reddis,
Nullus ut hac unquam memor horum vivat in urbe.

Attamen & dolor est iustus, cordisq; paventis
Zelus, & hoc telum renum, virusq; remordens,
Quod, veluti fateor, fatuor, nihil assequor infans,
Nil sum, nil novi, coram te stultus, & omni
Intellectu orbum iumentum, & debile brutum.

Sed licet hoc ita sit, tamen in te fortiter uno
Sum fixus, maneoq; tuus, semperq; manebo.
Nam manibus Pater ipse meis me prehendis & uno
Consilio, nutuq; tuo me ducis orantem,

Cen pastor, miserum fastigia in aëta reponens.
Vnus si mihi sis habeam te semper & unum,
Vnus & assistas mihi, quare cætera curem?
Nil cælum, nil terra mihi, nil vita, nec orbis,
Nil corpus, nil fortuna, nil gratia mundi,
Omnia nil mihi sunt, si tu sis proximus unus,
Omnia prætereant, maneat modò gratia cæli
Et caro tabescat, cor concidat, esset & omnem
Vita animam, percant oculi, ruat ardua cæli
Machina, nulla mihi spes in toto orbe supersit,
Tu tamen es, Deus ô, Deus ô, Deus optime, tu, tu,
Tu mea sors, mea pars, cor cordis, mite levamen.

Hinc abeant, pereantq; simul, qui talia nolunt
Auxilia accipere, & te, mundi more, relinquunt
Desciscuntq; suis idolis dedita turba,
Scortantes contra tua magni dogmata verbi.
Hos perdas, hos occidas. iustissima pana est
At mihi lætitia est viva, in te vivere solo.
Sig; Deo maneam iunctus, fiducia & omnis
In Domino mihi sit, quo laudes pangere possim,
Et multis letus Domini canere inclita facta,
Sat mihi: nil aliud curo, nec cætera sector.
Sufficit, in Christo mihi si spes habeat uno.
Hæc ita Davidico sint reddita carmina plectro.
Quid restat? restant opera, certiq; labores,
Quos manibus tradet Christi benedictio nostris.
Gnate Dei da successum, faustosq; labores,
Qui si nil prosint, nil vite proderit usus,
Et quia nec vires animi, nec corporis adsunt,
Sis medicus solita bonitate, & corde paterno.
At velut in reliquis, ita & hic tua iusta voluntas
Fiat, & ad nutum cæli nos dirige, scuto

Nos defende tuo: tibi sint quoq; totius vrbb
Templa, schola, cives & tota corona senatus;
Et quicumq; tui venerantur dogmata verbi
Et cordi & cura: Pacem seruato quietam,
Da pubem studij & vera pietatis amantem:
Sic tibi nomen, honos, & laus, & gloria crescet.

D I X I.

Huic gratias corona
Et consulum & senatus,
Verbi Dei ministris,
Viris fideq; claris,
Doctoribus, magistris,
Scholasticisq; pubi,
Conuentuiq; toti
Pro praestito benigna
Praesentia decoro
Patienter & quod aures
Tenui dederint Thalia,
Gratante soluo mente.
Commendo nos paterna
Cura Dei potentis.

ORA

